

[Statsministeren.]

Man har beregnet, at disse fire landes årlige indførsel fra fællesmarkedet har en størrelsesorden af 3,6 milliarder dollars. Det er jo en ganske vægtig sum også i fællesmarkedets udenrigshandel, og det er interessant at sammenligne denne sum med, hvad USA køber fra fællesmarkedet. Det viser sig at ligge lavere. USA afkøber fællesmarkedet for, jeg tror, det er 3,2 eller 3,4 milliarder dollars, men det er i hvert fald et beløb af samme størrelsesorden og lidt mindre end det, Danmark, Norge, Sverige og Finland kan præstere.

Hvis et sådant fælles nordisk forhandlings-samarbejde skal lykkes, vil det naturligvis forudsætte en ubrydelig solidaritet mellem de fire lande, indtil forhandlingerne er bragt til en afslutning. Som sagt, dette skal nærmere undersøges og må drøftes også med de hjemlige instanser, men at tanken må vække en betydelig interesse, synes jeg ikke der kan være tvivl om; og det er klart, at hvis denne tanke lykkes, ja, så må det også spille en rolle i de fortsatte vurderinger af muligheden for et fælles nordisk initiativ i andre handelspolitiske og markedsmæssige spørgsmål.

Om den almindelige økonomiske udvikling her i landet er der ikke grund for mig til at gøre yderligere bemærkninger. Jeg fremhævede i åbningstalen, hvordan en bedre økonomisk balance er på vej i vort land. Det viser sig gennem en betydelig formindskelse af underskuddet på handels- og betalingsbalancen, gennem en afsvækelse i tendensen til prisstigninger og for valutastillingens vedkommende senest ved det overskud på 50 mill. kr., der blev opnået som en nettoforbedring ved sidste opgørelse ved udgangen af september måned. Det er jo de samme tal, man vil kunne genfinde i de 3 økonomiske redegørelser, der er blevet omdelt til folketinget, og jeg mærkede mig, at hr. Baunsgaard gav stærk tilslutning til disse vurderinger i sit indlæg i debatten. Det er naturligvis en fortsættelse af denne udvikling, vi skal tilstræbe i vor hele økonomiske politik.

Heller ikke på det indkomstpolitiske område har jeg stort mere at tilføje, end hvad der blev sagt i og i forbindelse med åbningstalen. Jeg tror ikke, at nogen behøver at belære socialdemokratiet om, at inflation

ikke gavner lønmodtagerne. Vi ved kun alt for vel, at de fleste lønmodtagere — og især gælder det arbejderne — først med forsinkelse og kun delvis opnår kompensation for den vækst, der gennem prisstigninger sker i leveomkostninger. Først ved næstfølgende overenskomstforhandlinger rettes disse ting op. Det er klart, at lønmodtagerne og især arbejderne taber på inflationen.

Vi er også enige med den radikale ordfører, når han understreger, at det er chokerende at få at vide, at de reelle kapitalgevinster på fast ejendom i de sidste 15 år er af en størrelsesorden på 40 milliarder kr., som hr. Baunsgaard gjorde os opmærksom på i går. Jeg er enig i, at det vil være nødvendigt at finde nye veje både i planlægnings- og skattepolitikken for at modvirke en udvikling, der ikke blot er en følge af inflation, men som kan være en selvstændig inflationskilde. Jeg vil gerne erindre om, hvad der blev sagt herom i åbningstalens skriftlige del, hvor det siges, at regeringen er opmærksom på problemerne i forbindelse med den koncentration af formue værdierne, der er fulgt med de senere års stærke økonomiske udvikling, herunder de stærkt stigende jordpriser, og vil overveje forslag til skærpelse af kapitalvindingsafgiften. Det er indlysende, at det vil spille en central rolle for hele landets økonomiske udvikling, at der under de forhandlinger, der finder sted i de kommende måneder, ikke indtræder en ny indkomstekspllosion, men at alle de parter, der i denne periode skal træffe beslutninger, som har indflydelse på indkomster, priser, avancer og udbytter, holder sig inden for de forsvarlige samfundsøkonomiske rammer.

Hr. Poul Hartling spurgte mig, om regeringen ville være parat til at tage konsekvensen, hvis der sker en indkomstudvikling ud over, hvad der er plads til. Jeg er ikke helt klar over, hvad hr. Poul Hartling mener med udtrykket „at tage konsekvensen“. En udtalelse fra regeringens side om, at for stærke indkomststigninger vil blive modvirket med en stramning af finanspolitikken, er næppe helt dækkende. Det er klart, at en strammere finanspolitik nok kan formindske det efterspørgselspres, som under disse forhold kunne opstå, men her ved råder man jo ikke bod på den stigning